

medmindre der i dens Tekst henvises til Statutterne etc. For disse Papirers Vedkommende foreslaas en Frist af 10 Aar fra Forfaldsdagen.

For Gældsbreve, der forfalder til Betaling paa Anfordring, foreslaas det i Paragraffens 2det Stykke, at Forældelsesfristen skal regnes fra Udstedelsen. Dette Udtryk er valgt, fordi Forstaaelsen af Udtrykket „Forfaldsdagen“ ved de heromhandlede Gældsbreve kunde volde Tvivl. Ogsaa her foreslaas en Frist af 10 Aar som fuldt tilstrækkelig for disse Papirer, der i Almindelighed vil være beregnet paa en kort Løbetid.

I Paragraffens 3die Stykke har man endelig for Masegældsbreve, der forfalder paa anden Maade, foreslaaet en Frist paa 20 Aar fra Forfaldsdagen.

Medens der intet er i Vejen for at vedtage en kortere Forældelsesfrist end den i Loven fastsatte, maa det i Almindelighed være udelukket at vedtage en længere Frist. For saadanne Skyldnere, som udsteder Masegældsbreve, er en Beskyttelse mod Vedtagelser af en længere Frist imidlertid upaakrævet, medens det — navnlig naar Laan optages i Udlandet — i særlige Tilfælde kan være ønskeligt for dem at kunne træffe Bestemmelse herom. Ved Paragraffens 4de Stykke aabnes der Mulighed for saadan Forlængelse af Fristen.

Betaling af Renter, ogsaa ved Indløsning af Kuponer, er hidtil i Almindelighed blevet betragtet som en Anerkendelse af Gælden, der afbryder Forældelsen. I Udkast til Lov om Gældsbreve § 23 foreslaas det imidlertid, at løse Rentekuponer fra en Maaned før deres Forfaldsdag skal anses som selvstændige, omsættelige Gældsbreve. Derfor maa de betales, selv om Fordringen paa Kapitalen maatte være ophørt, og Betalingen kan ikke betragtes som en Anerkendelse af Kapitalfordringen. Som Følge heraf bør den Omstændighed, at en Kupon, der er forfaldet inden Obligationens Forfaldsdag, først fremkommer til Indløsning efter denne, ikke kunne afbryde Forældelsen. At Kuponer med senere Forfaldstid maatte blive indløst ved en Fejltagelse, kan ej heller have

nogen Betydning i saa Henseende, idet saadanne Kuponer overhovedet ikke giver Krav paa Betaling, jfr. den nævnte Bestemmelse i Gældsbrevslovudkastet. Det fastslaas derfor i 5te Stykke, at Forældelsen ikke afbrydes ved Indløsning af Rentekuponer. Bestemmelsen omfatter kun Indfrielse af Kuponer, ikke anden Rentebetaling.

Til § 42 b.

Ved Indskrivning af Obligationer deponeres saavel Obligationen som de til den hørende Kuponer hos Skyldneren, som saa sørger for, at Renterne udbetales Ejeren, efterhaanden som de forfalder. Hvis nu denne Renteudbetaling, som altsaa sker uden Aflevering af Kuponer, af en eller anden Grund ophører, og der gaar en længere Aarrække, uden at den genoptages (eller Fordringen paa anden Maade holdes i Kraft), tyder dette formentlig i saa høj Grad paa Fordringens faktiske Død, at Forældelsen ikke bør indtræde senere end efter nugældende Ret. Dette vilde imidlertid kunne ske efter Reglerne i §§ 42 a og 42 c. Som Supplement til disse foreslaas derfor en særlig Regel om Forældelse af indskrevne Obligationer efter 20 Aars Deponering uden Rentebetaling.

Til § 42 c.

I § 42 a har man som Hovedregel gjort Forfaldsdagen til Udgangspunkt for Forældelsen i Stedet for Stiftelsestiden. Saa fremt Obligationer, hvis Kapital aldrig forfalder til Udbetaling, f. Eks. de ældre, uamortisable Statsobligationer, overhovedet skal kunne forældes, bliver særlige Regler for disse Papirer herefter nødvendige. Og da det ikke synes hensigtsmæssigt helt at udelukke dem fra Forældelse, har man i nærværende Paragraf foreslaaet en saadan særlig Ordning.

Ifølge § 1 i Lov af 28. Januar 1871 om Forældelse af Statsforskrivninger kræves til Forældelse af en Statsobligation med Rentekuponer ikke blot, at ingen Kupon for de sidste 20 Aar er fremkommet til Indløsning,